

Søren Hansen (S):

Nu fik vi altså oven i købet lagt det til, at fremskridtspartiet ud over sin øvrige aversion mod kulturlivet også mener, det ikke må være meningsfyldt. Det har jeg noteret, ikke med forundring, men dog noteret. I øvrigt vil jeg gerne takke ministeren for den meget klare og meget tydelige afvisning og afstandtagen fra det interview, der stod i Børsen i går, den 25. november. Alle de undersøgelser, der er foretaget på kulturlivets område, viser, at det er en alt for lille del af befolkningen, der er kulturforbrugere. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke hun er enig i, at det er overordentlig positivt, når det på nogle områder lykkes at bryde denne sædvane, også selv om det skulle betyde, at de nye kulturforbrugere ind imellem overraskes over f. eks. teatrets kunst. Det er nemlig kendetegnende ved kunsten, at den er kompromisløs og derfor ofte chokerende og overraskende. Det kan give sig forskellige udslag. Jeg husker, at da Bristolteatret annoncerede med, at man kunne se Olsenbanden spille, og at Olsenbanden spillede »Vi venter på Godot«, dér gav overraskelsen sig udslag i, at teatret ved samtlige opførelser, hvor Artepublikummet var stærkt repræsenteret, var stille, så man kunne høre en knappenål falde til jorden.

Men jeg vil også gerne stille ministeren det spørgsmål, om det ikke netop er vigtigt at støtte og stimulere enhver af de bestræbelser, som teaterudvalget, som Arte har gjort og gør for at få skabt en nærmere forbindelse mellem publikum og kunsten, altså at demokratisere adgangen til kunst- og kulturlivet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Til hr. Poulsgaard vil jeg først sige, at hr. Poulsgaard tydeligvis ligesom Børsens Hanne Rasmussen aldeles sammenblander det forhold, at jeg erkender, at der kan være problemer, som vi drøfter, og som vi forsøger at løse i forbindelse med administrationen af den københavnske landsdelsscene, og hr. Poulsgaards og tydeligvis også Børsens Hanne Rasmussens personlige opfattelse af, at Artes virksomhed ikke passer i deres smag. At hverken hr. Poulsgaard eller Hanne Rasmussen påskønner den demokratisering, som Artes kulturformidling indebærer, må være et

problem for de to nævnte. Jeg kan kun tilslutte mig det synspunkt, som hr. Søren Hansen har gjort gældende her, og sige, at jeg finder det overordentlig positivt, at det har været muligt og stadig i højere grad er muligt at bryde de barrierer, som har hindret en del af den danske befolkning i at få andel i de kulturtilbud, som er til rådighed; og netop dette, at nye tilskuere og nye lyttere bliver overraskede, bliver overrumplede af kunstens væsen er vel kunstens største udfordring.

Poulsgaard (FP):

Ministeren tager fejl, hvis ministeren tror, jeg har noget som helst imod Arte. Hvis de mennesker, der køber billetter i teatret, vil slutte sig sammen i forskellige organisationer, der kan billigøre billetterne, så for min skyld gerne. Det, jeg har noget imod, er, at det er staten, der understøtter, og at det er skatteborgerne, der betaler. Jeg har søreme ingenting imod Arte, hvis Arte selv ville afholde de udgifter, som var forbundet med det, så hellere end gerne for min skyld, for det er en glimrende ting. Så får vi at vide, det er demokratiseret adgang til kunst og kulturliv. Man svinger sig jo helt op i de helt høje toner, og man ved jo godt, det passer ikke. Hvor tit skal vi sige: det passer jo ikke? Det er jo de velbjærgede, der først og fremmest bruger disse kulturtilbud.

Så vil jeg da gerne spørge ministeren, nu man skal sådan demokratisere alle kulturtilbud, hvornår vi skal til at have noget tilskud til andespil, for det må da absolut også være kulturliv, og det er betydelig dyrere at gå til andespil, end det er at gå i Det kgl. Teater, så hvis vi vil ud i demokratiseringspladder, så synes jeg, vi skal have det hele med.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 226

2) Til *arbejdsministeren* af:

Poulsgaard (FP):

»Hvornår agter ministeren at ophæve ligestillingsloven, så man undgår så tåbelige sager som f. eks. den om Karolinepigerne?«

Skriflig begrundelse

En af de mest populære og folkekære »institutioner« – nemlig Karolinepigerne – skal